



OCTAVIAN GOGA

Doina



Editura ASTRO

POEZII (1905)

Rugăciune	3
Plugarii.	5
Noi	8
Oltul	9
Casa noastră	12
Apostolul.	15
Dascălul	17
Dăscălița	20
Bătrâni	22
Reîntors	23
Departe.	25
În codru	27
Dimineața	29
Pe înserate	31
De la noi	32
Cântăreților de la oraș	34
Sara	37
Lăutarul	38
La groapa lui Laie	39
Pripeag.	41

Pace	42
Ruga mamei	43
Toamna	46
Copiilor	47
Părăsit	49
Despărțire	50
Învins	51
Solus ero	52
Noapte	53
Clăcașii	57
Așteptare	62

NE CHEAMĂ PĂMÂNTUL (1909)

Fecunditas	65
Cântecele mele	66
Cosașul	68
De demult	70
Colindă	72
Un om	73
Graiul păinii	76
Cain	78
În munți	80
Cantorul cimpoi	82
Străinul	84
Scrisoare	86
Lăcaș străbun	87
Asfințit	90

Carmen	92
O rază	94
Sufletul	97
Răsună toaca	98
Cântece	99
Sonet	103
Sonet	104
E sărbătoare	105
Poezie	106

DIN UMBRA ZIDURILOR (1913)

Revedere	109
Din umbra zidurilor	
Oaspe vechi	110
Agonie	112
Paris	114
Ziua	114
Notre Dame	115
Felinarul	116
În muzeu	117
Mama	121
Măsuța mea	123
Cântă apele	
La mal	125
Aeternitas	126
De profundis	127
Lacul	128

Eu stau la mal...	130
Scrisoarea ta	130
Respect pentru bămeni și cărți	
Gândește-te...	131
Scirocco	132

Coarde vechi

Poet	133
Doina	134
Voi veniți cu mine...	136
Inima	138
Strămoșii	139
Carmen laboris	142
Scrisoare	144
Moș Crăciun	146
Eu știu un basm	147

Clipe

Trage-ți oblonul	149
Un trandafir se stinge	150
Taina	150
Toamnă nouă	152
Mă-ntorc din nou	153
Amurg	153
O lacrimă	154
Moștenire	155
O clipă	156

CÂNTECE FĂRĂ ȚARĂ (1916)

Fără țară	157
Așteptare	159
Pajurei cu două capete	160

Sâangele	162
În pacea mută	164
Portretul	165
Apostolul	168
În mormânt la Argeș	169
Pribeag străin	170
Lupul	171
Bobotează	172
Trecea convoiul mortuar	173
Poveste	174
Sufletul	176

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GOGA, OCTAVIAN

Doina / Octavian Goga - București: Astro, 2010
ISBN 978-606-92310-3-6

821.135.1-1

Editura ASTRO
Str. Iacob Negrucci, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel./Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:
www.carteamea.ro
www.cartescolara.ro
www.depozit-de-carti.ro

Nota editorului: Au fost operate modificări privind normele ortografice aprobată de Academia Română, exceptând: nici o, nici un, vre o, vre un, vre una, vre unul.

POEZII
1905

RUGĂCIUNE

Rătăcitor, cu ochii tulburi,
Cu trupul istovit de cale,
Eu cad neputincios, stăpâne,
În fața strălucirii tale.
În drum mi se desfac prăpăstii,
Și-n negură se-mbracă zarea,
Eu în genunchi spre tine cauț:
Părinte,-orândui-mi cărarea!

În pieptul zbuciumat de doruri
Eu simt ispitele cum sapă,
Cum vor să-mi tulbere izvorul
Din care sufletul s-adapă.
Din valul lumii lor mă smulge
Și cu povăța ta-nțeleaptă,
În veci spre cei rămași în urmă,
Tu, Doamne, văzul meu îndreaptă.

Dezleagă minții mele taina
Și legea farmecelor firii,

Dă-mi cântecul și dă-mi lumina
Și zvonul firii-ndrăgostite,
Dă-i raza soarelui de vară
Pleoapei mele ostenite.

Alungă patimile mele,
Pe veci strigarea lor o frângă,
Și de durerea altor inimi
Învață-mă pe mine-a plângă.
Nu rostul meu, de-a pururi pradă
Ursitei maștere și rele,
Ci jalea unei lumi, părinte,
Să plângă-n lacrimile mele.

Dă-mi tot amarul, toată truda
Atâtior doruri fără leacuri,
Dă-mi viforul în care urlă
Și gem robiile de veacuri.
De mult gem umilitii-n umbră,
Cu umeri gârbovi de povară...
Durerea lor înfricoșată
În inimă tu mi-o coboară.

În suflet seamănă-mi furtună,
Să-l simt în matca-i cum se zbate,

Cum tot amarul se revarsă
Pe strunele înfiorate;
Și cum sub bolta lui aprinsă,
În smalț de fulgere albastre,
Încheagă-și glasul de aramă:
Cântarea pătimirii noastre.

PLUGARII

La voi aleargă totdeauna
Truditu-mi suflet să se-nchine;
Voi singuri străjuji altarul
Nădejdii noastre de mai bine.
Al vostru-i plânsul strunei mele,
Creștini ce n-aveți sărbătoare,
Voi, cei mai buni copii ai firii,
Urziți din lacrimi și sudoare.

Cu mila-i nesfârșită, cerul
Clipirii voastre-nduioșate
I-a dat cea mai curată rază
Din sfânta lui seninătate.
El v-a dat suflet să tresără
Și inimă să se-nfioare,
De glasul frunzelor din codru,
De şopot tainic de izvoare.

În coapsa grăitoarei miriști
Devreme plugul vostru ară;
E primăvară pe câmpie,
Și-n ochiul vostru-i primăvară.
Blând tainele vi le desface
Din sănu-i milostiva glie,
Căci toată floarea vă cunoaște
Și toată frunza ei vă știe.

Purtați cu brațele-amândouă
A muncii rodnică povară,
Sub strălucirea-nlăcrimată
A dimineților de vară.
Și nimeni truda nu v-alină,
Doar bunul cerului părinte,
De sus, pe frunte vă aşază
Cununa razelor lui sfinte.

A voastră-i jalea cea mai mare,
A voastră-i truda cea mai sfântă,
Stăpânul vitreg vă lovește,
Când cerul bine-vă-cuvântă.
Dar dacă-n schimbul pâinii voastre,
Piticul vă plătește fiere,
Îndurător v-ascultă Domnul
Și vă trimite mângâiere.

Când doarme plugul pe rotile,
În pacea serilor de toamnă,
La voi coboară Cosânzeana,
A visurilor noastre doamnă.
Vin crai cu argintate coifuri
Și-n aur zânele bălaie:
Atâtă strălucire-ncape
În bietul bordeiaș de paie.

Frați buni ai frunzelor din codru,
Copii ai mândrei bolți albastre,
Sfinții cu roua suferinții
Țărâna plaiurilor noastre!
Din casa voastră, unde-n umbră
Plâng doinele și râde hora,
Va străluci odată vremii
Norocul nostru,-al tuturora.

A mea e lacrima ce-n tremur
Prin sita genelor se frângе,
Al meu e cântul ce-n pustie
Neputincioasa jale-și plângе.
Ci-n pacea obidirii voastre,
Ca-ntr-un întins adânc de mare.
Trăiește-nfricoșatul vifor
Al vremilor răzbunătoare.

La noi sunt codri verzi de brad
și câmpuri de mătasă;
La noi atâția fluturi sunt,
și-atâta jale-n casă.
Privighetori din alte țări
vin doina să ne-asculte;
La noi sunt cântece și flori
și lacrimi multe, multe...

Pe boltă, sus, e mai aprins,
La noi, bătrânul soare,
De când pe plaiurile noastre
Nu pentru noi răsare...
La noi de jale povestesc
A codrilor desisuri,
și jale duce Murășul,
și duc tustrele Crișuri.

La noi nevestele plângând
sporesc pe fus fuiorul,
și-mbrătișându-și jalea plâng
și tata, și feciorul.
Sub cerul nostru-nduioșat
E mai domoală hora,
Căci cântecele noastre plâng
în ochii tuturora.

Și fluturii sunt mai sfioși
când zboară-n zări albastre,
Doar roua de pe trandafiri
E lacrimi de-ale noastre.
Iar codrii ce-nfrăți și cu noi
își înfioară sânul
Spun că din lacrimi e-pletit
și Oltul, biet, bătrânul...

Avem un vis neîmplinit,
Copil al suferinții,
De jalea lui ne-am răposat
și moșii, și părinții...
Din vremi uitate, de demult,
Gemând de grele patimi,
Deserțiunea unui vis
Noi o stropim cu lacrimi...

OLTUL

Mult ișcusita vremii slovă
Nu spune clipa milostivă
Ce ne-a-nfrățit pe veci necazul
și veselia deopotrivă...
Mărită fie dimineața
Ce-a săvârșit a noastră nuntă,

În cetățuia ta de apă
Dorm cântecele noastre toate
Și fierbe tăinuita jale
A visurilor sfărâmate.
Tu împletești în curcubeie
Comoara lacrimilor noastre,
Și cel mai scump nisip tu-l duci
În vadul Dunării albastre.

La sânul tău vin, în amurguri,
Sfioase, fetele fecioare,
Și dimineața vin neveste
Cu șorțul prins în cingătoare –
Și vin păstori cu gluga albă,
Din fluier povestindu-și dorul –
Și câte cântece și lacrimi
Nu duce valul, călătorul...

Drumeț, bătut de gânduri multe,
Ne lași atât de greu pe noi,
Îmbrățișându-ne câmpia,
Te uiți adesea înapoi.
Aşa domol te poartă firea,
Căci duce unda-ți gânditoare:

Durerea unui neam ce-așteaptă
De mult o dreaptă sărbătoare.

Demult, în vremi mai mari la suflet,
Erai și tu haiduc, moșnege,
Când domni vicleni jurau pe spadă
Să sfarme sfânta noastră lege;
Tu, frate plânsetelor noastre
Și răzvrătirii noastre frate,
Urlai tăriilor amarul
Mâniei tale-nfricoșate.

Cum tresăreau încremenite,
În jocurile lor buiestre,
Oștiri cu coifuri de aramă
Și roibi cu aur pe căpestre
Când la strigarea ta de tată
Grăbeau din codri la poiene,
Strângând săcuri la subțioară,
Feciorii mândrei Cosânzene.

Zdrobită-n praf, murea arama,
Și codrul chiotea, viteazul;
Iar tu, frăține, mare meșter,
Biruitor frângeai zăgazul
Și-mbjorându-te la față,
Treceai prin văile afunde,